

با اینکه بسیاری تعداد بی گناهانی که تحت ظلم و ستم و بی عدالتی حکومت استبدادی جمهوری اسلامی قرار گرفته اند می بینیم که گهگاه یکی از آنان بصورت نشان و سمبلی در می آید تا که فریاد همه قربانیان گمنام بی عدالتی را به دورترین نقاط دنیا برساند و حتی کسانی را که به دلایل مختلف، به اختیار و یا به جبر زمان و مکان فرسنگها خود را از این وقایع شوم و ناهنجار بدور داشته، آگاه و یا از خواب بیدار کند. نسرين ستوده که امروزه عکسهایش مزین گر صفحه های اینترنت، رادیو و تلویزیون های تمام دنیا شده آنقدر نامش بر سر زبان ها می باشد که انگاری یکی از دوستان نزدیک و یا عضوی از خانواده هر کدام از ما میباشد. نسرين، وکیل دادگستری که تنها جرمش آزادی خواهی و آزادگی میباشد وظیفه انسانی و حرفه ای خود را آنچنان با قدرت و زیبا به انجام رسانده که بر دل سنگ شیطان نیز اثر گذاشته و او را به خشم آورده است. نه تنها در حبس نگاهداشتن نسرين او را از تلاش باز نگرداند بلکه باعث آن گردید صدایش بلند تر به گوش همگان برسد. رژیم با تصور غلط همیشگی خود بر آن باور است که با زیر فشار گذاشتن عاطفی و خانوادگی نسرين، از جمله ممانعت دیدار او با خانواده بخصوص فرزندان خردسالش، بتواند این اراده مصمم را تضعیف کرده و به تسلیم خود در بی آورد. غافل از آنکه اینبار نه فقط به ستیز و مقابله با خرد بر خواسته بلکه حریفش یک شیر زن و یک مادر است با چنان روحی پاک که هر نفسش موجی به پا میکند.

کمتر کسانی در تورنتو میباشند که با نام گلوریا یزدانی آشنائی نداشته باشند. او هنرمندی است که در همین هفته پیش نمایش عمیق و زیبایی "اقتاب از سیاهی نمی هراسد" را که درمورد حقوق از دست رفته اقلیت ها می باشد بر صحنه نمایش در آورد. برای گلوریا زندگی ادامه صحنه نمایش تئاتر و یا بالعکس می باشد چون او بر آن باور است که دیوار ها و جدائی ها فقط در فکر ما انسانها وجود دارند وگرنه ما همه بنی آدم و اعضای یک پیکریم. گلوریا به اتفاق نسرين خاتم مدافع حقوق زنان، یاسر شفیعی فعال حقوق بشر و کاووس صوفی که او نیز از چهره های کم و بیش شناخته شده و مبارز جامعه کوچک ما ایرانیان در تورنتو میباشد دست به دست هم داده و به تدارک کمپین "72 ساعت با نسرين" برای حمایت از نسرين ستوده و بوجود آوردن آگاهی و اتحاد در بین ایرانیان تورنتو بر خواسته اند. آنها تصمیم گرفتند که از تاریخ شنبه 27 اکتبر ساعت 2 بعد از ظهر تا ساعت 2 بعد از ظهر روز سه شنبه دست به اعتصاب غذا زده و با با برقراری یک مرکز تجمع در میدان مل لستمن به سهم خود تورنتو را در این حرکت جهانی سهیم کنند.

از همان ساعت 2 بعد از ظهر در میدان مل لستمن جنب و جوش خاصی آغاز شد. نه تنها گلوریا، نسرين، کاووس و یاسر که چند دقیقه ای زود تر از ساعت مقرر آنجا حضور داشتند ایرانیان دیگری هم آنجا آمده و شروع به کمک کردن به برپائی میز و چادری نمودند که میرفت محل گذران و خواب برای سه شب و روز این چهار مبارز باشد. چند صندلی تاشو پارچه ای، چندین کیسه خواب پتو، مقداری تابلو و آگهی که عکسهای نسرين بر آنها چاپ شده بود و یک کامپیوتر دیگر لوازماتی بودند که با خود همراه داشتند. چهره های بشاش و نورانی و قلب های پر از عشق برای کسی که تنها شناختشان از او همانیست که من و شما داریم برای تکمیل کردن هر نقصانی کافی مینمود. چطور میتوان شاهد آنچه میرفت بود و بی تفاوت به کناری ایستاد؟

از همان دقایق اول عکس ها و پیامهایی بود که از طریق ایمیل و فیس بوک توسط خود بچه ها و یا کسانی که برای پیوستن و مشارکت در این حرکت به آنجا آمده بودند فرستاده میشد. کمتر زمانی را میشد دید که کمتر از ده نفر آنجا حضور داشته باشند. این تعداد در روز یکشنبه به حد اکثر خود رسید طوری که بچه ها اصلا انتظارش را نداشتند. و از همین رو به فکر این افتاده اند که به نحوی این حرکت را ادامه دهند و ایرانیان را در شهرهای دیگر دنیا تشویق و کمک نمایند که این چنین کمپین هائی را تدارک ببینند تا که شاید بتوان از این طریق به حمایت از نسرين ادامه داده و از دیگر زندانیانی که تحت ظلم و بی عدالتی قرار گرفته و یا آنکه جانشان در خطر میباشد حمایت نمایند. نکته جالب دیگر اینکه میتوان گفت از تمام اقشار و گروه ها در این حرکت انسانی بدون در نظر گرفتن عقاید و اعتقادات شرکت کرده بودند. که این هم خود باعث امیدواری میباشد که شاید بتوان از طریق موضوع های حقوق بشری و انسانی فرق ها را از میان برداشته و به شکل و اتحاد جامعه ایرانی در تورنتو اقدام نمود. از جمله افراد سرشناس ایرانی که با آمدنشان نه فقط از نسرين حمایت کرده بلکه باعث دلگرمی این عزیزان و دیگر ایرانیان میباشند میتوان از رضا مریدی، نماینده ریچموند هیل، فرخ زندی، اسدیور و مهسا پزشکی از کنگره ایرانیان، علی احساسی و حسین رئیسی، وکلا و فعالین حقوق بشر و بسیاری افراد دیگر از جمله سعید سلطانیپور، یاسمین گائینی و بخصوص مهوش علاسوندی و بیژن فتحی مادر و پدر دو جوان سربردار نام برد که بعضی از آنان سخنرانی کوتاهی هم کرده که آن ضبط شده و از طریق صفحه فیس بوک بنام "72 Hours with Nasrin" و یا در قسمت ویدیوی سایت www.ndti.ca میتوان به آنها دسترسی داشت.

کاووس که با جنگ علیه ایران به شدت مخالف میباشد میگفت اگر ما ایرانیان مقیم خارج در این حرکت‌های اجتماعی شرکت کرده و فعالتر باشیم اولاً میتوانیم صدای مظلومان و مبارزان داخل ایران را بگوش جهانیان برسانیم و در ثانی به حکومت های کشور های مختلف این پیام را بدهیم که ما بیشتر معتقد به مبارزات اجتماعی بوده تا راه حل های نظامی و تحریمهای غیر انسانی.

روز دوشنبه به علت طوفانی که پیش بینی شده بود بچه ها صلاح دیدند که چادر خود را جمع کرده و در هوای آزاد و در پناه و زیر سقف ساختمان شهرداری نورت یورک تا دقیقه آخر یعنی ساعت 2 بعد از ظهر روز سه شنبه به مبارزه خود ادامه دهند.

مهدی شمس - واحد خبری NDTI